

[Iver Poulsen.]

forsvarsforligets rammer og for anskaffelse af det materiel, som forliget forudsatte, har man brugt løs af det materiel, som amerikanerne har anbragt her i landet, så at vi i dag står over for at skulle opfylde disse lagre, der fra amerikansk side var beregnet som krigslagre. Først nu, snart 2 år efter forsvarslovens vedtagelse, kommer vi i gang med at indhente det forsømte med hensyn til materielanskaffelse. Ikke engang de $2\frac{1}{3}$ panserinfanteribrigader, som loven fastsætter som dækningsstyrker, er endnu udrustet, idet der af terrængående mandskabsvogne, som er nødvendige, kun er anskaffet én eneste til demonstrationsbrug.

Jeg forstår ikke, at de borgerlige partier, som har medansvaret for denne ordning, ikke for længst har forlangt forligets forudsætninger opfyldt. Det er forståeligt, om vore allierede inden for NATO-fællesskabet møder Danmark med en vis mistillid, når vi ikke — på grund af radikal indflydelse og modvilje — i 1960 ville gennemføre en forsvarsordning, der kunne opfylde vore naturlige forpligtelser inden for det fællesskab, som vi selv frivilligt har tilsluttet os, og endog ikke har sørget for, at forsvarsforligets forudsætninger er blevet opfyldt.

Danmarks anseelse og agtelse inden for NATO-fællesskabet kunne således nok trænge til en grundig afstivning, og her kunne en forstående og imødekommende holdning over for det sagligt begrundede forslag, som general Norstad fremsatte i sommeren 1960 om enhedskommando for nordregionens sydlige del, have betydet en del, men den radikale forhaling blev til en dansk forhaling, og det er uundgåeligt, at vore NATO-partnere herved fik endnu et uheldigt indtryk af, at Danmark altid skal ligesom trækkes med, når der skal foretages noget forstandigt og rigtigt inden for det atlantiske forsvarsfællesskab.

Jeg kan derfor kun beklage, at dette spørgsmål om enhedskommandoen ikke for længst er løst. Jeg forstår naturligvis godt, at oprettelsen af enhedskommandoen kan vække meget ubehagelige erindringer og følelser hos mange mennesker her i landet, som har oplevet den tyske nazismes voldsherredømme. Men for det første må vi erkende, at Tyskland af i dag er et andet

Tyskland end det nazistiske Tyskland, og for det andet må vi se den sandhed i øjnene, at der i den virkelighed, vi lever i, beklageligvis ikke er plads for følelser, men kun for de kolde realiteter. Kommunismen kender nemlig ikke til følelser, når talen er om det mål, som kommunismen stadig og hensynsløst tilstræber: det kommunistiske verdensherredømme. Trods alle smil og charmeoffensiver anerkender kommunismen til syvende og sidst kun den rå og brutale magt — sådan er det — og den kan ikke imødegås med følelser, men kun med magt.

Til disse følelser knytter sig ængstelse for tysk dominans inden for enhedskommandoen, og man har også fra kommunistisk side udtrykt ængstelse for en tysk angrebskrig, hvorfor det var mig en stor glæde at høre den højtærede udenrigsministers og den højtærede forsvarsministers saglige redegørelser for, at denne ængstelse er ubegrundet. Det forekommer da også mig, at man ikke på bedre og sikrere måde kan få lagt en grime på den preussiske militarisme, hvis den mod al forventning skulle rejse hovedet, end ved at få Vesttyskland med ind i et stort defensivt forsvarsfællesskab, hvor mulighederne for separate krigeriske udskjelser må være umuliggjort.

Som den højtærede udenrigsminister klart udtrykte det, må det være Danmarks selvfølgeligelige ret — ligesom det er de kommunistiske staters ret — at træffe de bedst mulige forberedelser til værn for landets frihed og selvstændighed. Som den højtærede udenrigsminister også gav udtryk for, ønsker vi at forsvare os, og da vi ikke har kræfter til at gøre det alene, har vi tilsluttet os den vestlige forsvarsalliance, NATO, som kun har defensive formål, som har været og vil vedblive at være en af de betydeligste fredsbevarende faktorer, og som overhovedet intet har at gøre med aggression.

Da oprettelsen af enhedskommandoen vil betyde en styrkelse af NATOs forsvarsbestræbelser og samtidig en styrkelse af de fredsbevarende kræfter, er mit parti tilfreds med, at den høje regering har besluttet at gøre en ende på forhalingen af dette spørgsmål og bringe det til løsning.

Da flere af de deputationer, der er blevet modtaget her på Christiansborg i dag, har